

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Θούριον.

Πολέμους συλλογοῦμαι,
καὶ πέφτω καὶ κοιμοῦμαι
στὸ στρῶμά μου βαρειά·
μὰ ἔξαφνα τρομάζω,
τὸ Καραλή κυττάζω
καὶ τὴν ἐλευθεριά.

Ἀστράφτει τὸ μαχαίρι,
καὶ τῶν Τουρκῶν τ' ἀσκέρι
στὸ αἷμα κολυμπᾷ·
πλὴν φεῦ! . . . ἀναθεμάτος!
ἓνας κορεῖος βαρβάτος
τὸ κρέας μου τσιμπᾷ.

Πέφτω, κοιμοῦμαι πάλι
μὲ μάχαις στὸ κεφάλι,
μὰ ἔξαφνα νά! νά!
φωνῶν ἀκούω ἤχους,
χαραῖς, παιᾶναις, στίχους,
ψαλμούς καὶ Ὠσαννά!

Πηδῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι,
ἀλλ' ὅμως τί ἀπάτη!
ἀντὶ νικῶν Τρικουπή,
οὔτε ψυχὴ ἔμπροστά μου,
κί' ἐσφύριζε 'στ' αὐτιά μου
ἀδιάκριτο κουνοῦπι.

Τὸ πιάνω, τὸ σκοτόνω,
καὶ ἤσυχα ξαπλόνω
νὰ γλυκοκοιμηθῶ·
«ἐπήραμε τὴν Πόλι»
γροικῶ . . . 'στὰ ὄπλα, ὄλοι . . .
μωρὲ θὰ τρελλαθῶ.

Τὴ σκούπά μου ἀρπάζω,
καὶ τρέμετε, φωνάζω,
σᾶς φάγαμε, κακοῦργοι! . . .
κάνω κί' ἐγὼ νὰ τρέξω,
μὰ 'στάθηκα . . . ἀπ' ἔξω
γαυγίζανε δυὸ Μοῦργοι.

Περὶ τῶν μεθοριῶν

ἂν μὲ ῥωτήσετε, ἔχω τὴν ἐξῆς ιδέαν.

Ἐπιτομή. Ὅτι ἡ κυρὰ γειτόνισσα μᾶς κοροϊδεύει. Ὅτι ἔχει σκοπὸ νὰ μᾶς σπάσῃ τὰ μοῦτρα, ὅπως τῆς τὰ σπάσαμε καὶ μεις. Ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς εἶνε κακὸς σκοπός. Ὅτι ἐκεῖ ποῦ ἔφθασαν τὰ πράγματα θὰ ἔχουν κακὸ τέλος, ὅπως εἶχαν καὶ κακὴ ἀρχή. Ὅτι καθὼς πᾶμε, δὲν πᾶμε καλά, ἀλλὰ κακὰ ψυχρὰ κί' ἀνάποδα. Ὅτι, κ ἄ π ο ἰ α κ υ ρ ῖ α δύναμις βάζει ἡμᾶς τοὺς παλαβοὺς νὰ βγάλῶμε τὸ φεῖδι ἀπὸ τὴν τρύπα του. Ὅτι νέα δάνεια νέων δανείων παράσκευάζονται. Ὅτι ἡ μουρμουριζομένη συγκάλεισις τῆς βουλῆς καὶ τῶν ἐκτάκτων ἐφένδρων θ' ἀληθεύσῃ διότι τὸ λέγει καὶ ὁ Ἁγαθάγγελος καὶ ὁ Μακράκης.

Ἄ, καλὰ καὶ τὸν θυμηθύκαμε.

Τ. Γ. Εἶχαμε γράφει τ' ἀνωτέρω χθές, ὅτε χθές τὸ βράδυ ἔδαμε τὴν ἀπόρριψι τῆς ἀνακωχῆς καὶ τὴν ἐπανάληψιν

τῶν μαχῶν. Αἶ, δὲν εἴμεθα προφήται μετὰ Χριστὸν, ὡς ὁ Αἰών; Καὶ τότε;

Ὁ Μακράκης

Προχθὲς ὄλη ἡ χωροφυλακὴ, ἰππικὸν, πυροβολικὸν, εὐζωνοὶ καὶ ἄζωνοὶ πυροσβέσται καὶ πυροανάπται, πεζικὸν μετὰ τὰ ποδάρια καὶ ἰππικὸν μετὰ τὰ ἀλογίσια πολάρια, ἀστυνομία καὶ κλητῆρες ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ψιλήζαχαρι, καὶ Ἄκυρος ὁ γάμος, ὁ χονδροκάστας καὶ ὁ ρήτωρ Κώστας, τὸ ἰππικὸν τῆς χωροφυλακῆς καὶ οἱ ναῦται τῆς ξηρᾶς, ὄλοι ἦσαν στὸ ποδάρι καὶ εἰς κίνησιν, ἄνω κάτω, μαλλιά, κουβάρια, ἔλεγέ τις, ὅτι ἔχαλοῦσε ἡ Ἀθήνα.

Ἐνόμιζες, ὅτι τὸ Καραλή—Νταμπούρ—Δερβὲν εἶχε μεταφερθῆ εἰς τὰ σεενὰ τῶν ἀγίων Θεοδώρων.

Ὅλα ἦσαν εἰς πολιορκίαν, ὅλα αὐτὰ τὰ φουσατά εἶχαν ἀναπληρώσει, ὡς ἀγριόγατοι στὰ κεραμίδια, ὅτε ξεφυτρώει ἓνα μικρὸ παιδάκι καὶ φωνάζει νε;

Πρωτότυπος γιατρός.

Ὁ ἀξιότιμος ἀστυνομικὸς ἰατρός ἐν Πειραιεῖ, Φουντούλης τοῦνομα Ἰανεκάλυψε πρὸς δόξαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ὅτι τὰ Αἰγινίτικα κανάτια εἶνε χολερίοντα, καὶ ὅτι μυρίζουν μπαγιατίλες, ἣ ὁποίαις μποροῦν νὰ φέρουν ἐκ νέου τὴν περσυνὴ μακαρίτισσα ἐπιδημία, τούτων ὅλων ἔνεκα, θέλουν σπάσιμο.

Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἀνακάλυψις χρεωστεῖται εἰς τὸ νεομισμένο τῆς δραχμῆς κολώε, τὸ ὁποῖον λαμβάνει εἰς κάθε ἰατρικὴ του ἐπιθεώρησι, καὶ τὸ ὁποῖον, οἱ συμπολίται του κανατάδες Αἰγινίταις ἠρνήθησαν παρὰ νόμῳ νὰ τοῦ πληρώσουν.

Σπόρκο λοιπὸν τὰ Αἰγινίτικα κανάτια, γιὰ τὶ ἔχουν χολέρα.

Ἔτσι μᾶς εἶπαι πρὸ πολλοῦ καὶ οἱ ἀκούσαντες μαρτυροῦσι.

Σήμερον

ΟΚ. ΛΕΚΑΤΣΑΣ

θὰ διδάξῃ τὸν Ὁθέλλον ἐν τῷ θεάτρῳ Ὀλυμπίων Ὁ ἀνὴρ ὁ τοσοῦτον ἀναξιοπαθῶν ὑποβάλλει σήμερον τὸν ἑαυτὸν του, πρὸς φίμωσιν ἀτασθάλων τινῶν στομάτων, καὶ πάλιν ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπόψε θὰ ἴδωμεν ἂν ὁ Ὁθέλλος ἦνε Λεκατσᾶς ἢ ὁ Λεκατσᾶς Ὁθέλλος.

Ὁ Παληὰνθρωπος θαρρούντως, σᾶς συνιὰ ντᾶσ ἰδῆτε ἀπόψε τὸν Λεκατσᾶ, Ὁθέλλον,

Κλέπω, κλέπτεις, κλέπτομεν.

Καὶ μήπως οἱ εὐρωπαϊοὶ δὲν μᾶς ὠνόμασαν βασιλεῖον τῶν κλεπτῶν;

Νὰ καὶ ἓνα αἰνίγμα διὰ νὰ μᾶς ἐννοήσετε καλλίτερα.

Πετεινὸς ἀκράτος,
νυχοποδαράτος,
περπατεῖ καὶ κρίνει,
τῇ δικαιοσύνῃ.

Τί εἶνε;

— Εἶνε . . . εἶνε . . . σὰν τί νὰ ἦνε; . . . Ἄ, τὸ βρήκαμε . . . εἶνε τὸ καντάρι . . . ποῦ μᾶς τῶν στομάτων εἶνε ἡ παλάντζα.

Εἶνε καὶ καρβουνιάριδες ποῦ πουλοῦν κάρβουνα καλὰ στὸ δρόμο. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ βασιλεῖον τῶν καρβουναρέων, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐλεύθερον βασιλεῖον ἐντὸς τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Βασιλεῖον κλεπτῶν. Θὰ πάρῃς ἓνα καντάρι κάρβουνα; Θὰ σοῦ φᾶν τὰ μισὰ στὸ καντάρι, τὰ ἄλλα μισὰ στὴ ντᾶρα καὶ τᾶλλα μισὰ στῆς πέτρας ποῦχουν μέσα στὰ κάρβουνα καὶ σοῦ τὰς πωλοῦν γιὰ κάρβουνα γερενέ. Εἶνε κοντὰ στὰ ἄλλα καὶ κακοηθέστατα ὄντα.

Χωρὶς νὰ τοὺς φωνάζῃς, χωρὶς νὰ τοὺς ζητήσῃς, σοῦ κτυποῦν τὴν πόρτα σὰν κακοὶ δανεισταί, μ' ἓνα = Πέρνετε, κυρά, κάρβουνα; Καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ τὸ παράθυρό σου καὶ πενήντα φοραῖς ἂν τοὺς διώξῃς, ἀλλοίμονον δὲ ἂν ξεμοναχιάσουν τὸ δουλικό σου. . . Ἄν καὶ ἦνε μουντζούριδες, τῆς δουλειᾶς των ὅμως ἐννοοῦν νὰ τὰς κάμουν παστρικά μὲ τὸ δουλικό σου. Δὲν ἔχουν πολλὰ τρισακότσα.

Μετ' αὐτοὺς ἔρχεται ἡ ἡγεμονεῖα τῶν παλαντζοφόρων μανάβιδων, καὶ ψαράδων. Αὐτοὶ πλέον δὲν ἔχουν τὸν θεόντων. Σοῦ τραβοῦν τὴν παλάντζα καὶ σοῦ βγάξουν τρακόσια τὴν ὀκτὰ, καὶ κάποτε τὴν μία σοῦ τὴν κάμουν μισή. Σταφύλια, μαρίδες, ντομάτες, καλαμάρια, χταπόδια, πεπόνια, ὅλα αὐτὰ εἶνε μὲ τοὺς πωλητὰς μισὰ καὶ μισὰ, ἂν καὶ τὰ πληρώσῃς σωστά.

Εἶνε τότε αὐτὸ δικαιοσύνη: Νὰ πληρώῃς καὶ νὰ σὲ κλέψουν; - Μάλιστα. Διότι, ἐνῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον εἶνε κατηρηγμένα τὰ καντάρια καὶ ἡ παλάντζες, εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον ζοῦν καὶ βασιλεύουν, διὰ νὰ σὲ κλεύουν.

Καὶ ὁ διευθυντὴς κάμει νανάκια του.

Ζήτω, λοιπὸν, τὸ βασιλεῖον τῶν κλεπτῶν

Πατσᾶς

ἐπιβοηθούμενος ἀπὸ κρασί γκράν εὐρίσκεται εἰς τὸ οἶνοπωλεῖον τῆς Γορτινίας ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου τοῦ κ. Κανάκη. Πατσᾶς ποῦ νὰ γλείφῃς τὰ δάκτυλά σου καὶ κρασί ποῦ νὰ τὸ βλέπετε καὶ εἰς τὸν ὕπνου σας. Ὑπάγετε, λάβετε φάγετε, ὅτι τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμά σας τὸ πινόμενον εἰς ἄφεισιν τῶν μερακιῶν καὶ γιὰ καλὸ κέφι.

Οἱ πεινασμένοι.

Μὲ τόση λύσσα ἐρριχθῆκαν στὰ ξίκα ψωμιά οἱ ὑπαστυνόμοι, ἀστυνόμοι, βοηθοὶ, κλητῆρες καὶ ἀρχικλητῆρες, ὥστε κατήντησε νὰ λέγῃ ὁ κόσμος, ὅτι εἶνε ψόφοι ἀπὸ τὴν πείνα.

Αὐτὸ θὰ ᾤνῃ νὰ ἐκτελῆς τὸ καθήκόν σου μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως, τιμῶς καὶ εὐσυνειδήτως καὶ νὰ σοῦ λέν, ὅτι πεινᾶς καὶ θέλει νὰ φᾶς, καὶ τί;

Ξίκα ψωμιά.

Ἄμ αὐτὸ πλέον δὲν ὑπόφερεται.

Μία προδοσία ἐθνική.

Κατὰ τὸν γενόμενον ἐξοπλισμὸν ὅλων τῶν πολεμικῶν πλοίων μας, ἀπεδείχθη ὅτι ὅλα εἶνε σαποκάρβα, — ἀλλὰ ἀντρένοῦ, νὰ μὴ τὸ μάθουν οἱ τούρκοι.

Ἡ νέα παλαιὰ ἀγορά.

Ἄφ' ὅτου ἡ κτιζομένη καὶ ἀκτιστος διαμένουσα νέα ἀγορὰ κατήντησε νὰ γίνῃ παλαιὰ, οἱ τῆς παλαιᾶς ιδιοκτῆται ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὴν παλαιὰ καινούργια, καὶ διὰ τοῦτο ἐχάλασαν τὰς παλαιὰς παράγκας καὶ τὰς ἕκαμαν καινούργιας. Γιατί; Διὰ νὰ μὴ ἔχουν μεθαύριο τὸ δικαίωμα, ὅταν, σὺν Θεῷ, κάμνῃς φορὰ τελειώσῃ ἡ νέα ἀγορὰ, νὰ τοὺς τὰς κρημνίσουν, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἂν τολμήσουν νὰ τὸ κάμουν ἔχει τὸ κουβέρνο νὰ δώσῃ ἀποζημίωσι ποῦ νὰ πάῃ ἀντάρα.

Σηκώνει ἡ δουλειὰ τῆς ἀγορᾶς νερό.

Ὁ Παληὰνθρωπος

εὐχαριστεῖ ἐκ καρδίας τὰς εὐγενεῖς καρδίας τῶν Κυριῶν ἐκείνων, αἵτινες τόσον προθύμως καὶ αὐθορμήτως ἐσπευσαν νὰ ἐξαποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των, τιμῶσαι τὸν Παληὰνθρωπον, ὡς παλαιὸν ἄνθρωπον.

Ἐπίσης φόρον εὐγνωμοσύνης χρεοστεῖ ὁ Παληὰνθρωπος καὶ πρὸς τοὺς Ἐπαρχιώτας, οἵτινες, τόσον εὐμενῶς τὸν ὑπεδέχθησαν.

Ἐκαστος τῶν ἀνθρώπων ὀφείλει νὰ δίδῃ λόγον πρὸς τοὺς πελάτας του.

Νὰ λέγῃ ποῖος εἶνε, καὶ ποῖος ἔσεται.

Λοιπὸν:

Ἐγὼ ὁ Παλαιὸς ἄνθρωπος, ἤμην κύριος συντάκτης τοῦ ἐν Σύρῳ ἐκδιδομένου πρὸ ἐτῶν Ἐωσφόρου καὶ Ἰππότου, ἐγὼ ἤμην ὁ κάλλιστος τῶν ἐπιφυλλιδιογράφων τοῦ Νεολόγου Κωνσταντινουπόλεως, ἐγὼ ἤμην ὁ κύριος συντάκτης τοῦ Φωτός, ἐγὼ συνεργάτης τοῦ Νεολόγου Ἀθηνῶν, ἐγὼ συνεργάτης τοῦ Ἀριστοφάνους, πρότινος ἔτι, καὶ πρὸ ἐπὶ ἔτη, ἐγὼ συνεργάτης ἐκ τῶν καλλίστων τοῦ Ραμπαγᾶ καὶ Μὴ Χάνεσσα, ἐγὼ τέλος εἶμαι οὗτος ἐστὶν ἐκεῖνος.

Συνδρομὴ ἑτησία δραχμαὶ ἕξ πληρωτέαι ἅμα τῇ παραλαβῇ, διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, διὰ τοὺς ἐπαρχιώτας ποῦ εἶνε ζωντόβολα, δραχμαὶ δέκα, μὲ τὰ ταχυδρομικὰ εἰς ἄλλο μέρος, διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ποῦ εἶνε ἔξυπνοι, δραχμαὶ δώδεκα. Ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος. Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ τοῦ ὑπογράφοντος αὐτάς.